

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 8 listopada 2022r.

w sprawie **A. S.**

oskarżonej o czyn z art. 288§1 k.k.

skargi obrońcy

na wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 13 lipca 2022r., sygn. akt IV Ka 577/22, uchylający wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu z dnia 9 marca 2022r., sygn. akt VII K 527/21

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k. i §17 ust 4 pkt 3 w zw. z §4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019r., poz. 18 t.j.) oraz art. 623 k.p.k.

postanowił:

- 1) oddalić skargę,
- 2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. G. – Kancelaria Adwokacka w W. – kwotę 442 i 80/100 zł, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu za sporządzenie skargi,
- 3) zwolnić A. S. od ponoszenia kosztów postępowania skargowego,
- 4) kosztami postępowania skargowego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Skarga obrońcy nie jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 437§2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach

wskazanych w art. 439§1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a§3 k.p.k., w którym wymieniono podstawy tego środka zaskarżenia, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się wyłącznie do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. lub też konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (*vide*: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018r., sygn. akt I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017r., sygn. akt IV KS 6/16). Z powyższego wynika również, że uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno wskazywać, która z przesłanek określonych w art. 437§2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy podzielił argumentację zaprezentowaną w apelacji Prokuratury Rejonowej.

Istotniejsze jednak jest to, na co wskazał bezpośrednio Sąd Odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jako na jedyną przyczynę uniewinnienia oskarżonej od stawianego jej zarzutu (popętnienia czynu z art. 288§1 k.k.), że *„żadna z przesłuchanych osób nie była bezpośrednim świadkiem zdarzenia”* – pkt 3.5 formularza. Taka konkluzja jest jednak z pewnością niewystarczająca do prawidłowego, zgodnego z zasadami procesowymi, rozstrzygnięcia sprawy. Z żadnej bowiem zasady dowodowej nie wynika, że przy rozstrzyganiu sprawy sąd bierze pod uwagę jedynie dowody bezpośrednie. W sprawie zgromadzono cały szereg dowodów pośrednich, które nie zostały poddane przez Sąd Rejonowy jakiegokolwiek analizie. W ten sposób rozstrzygnięcie pierwszoinstancyjne zapadło z ewidentną obrazą art. 410 k.p.k.

W konsekwencji powyższego, jako podstawę uchylenia zaskarżonego wyroku słusznie wskazano art. 454§1 k.p.k.

Z pewnością też postępowanie dowodowe wymagać będzie daleko idącego powtórzenia.

Nie do zaakceptowania jest natomiast lakoniczna forma uzasadnienia sporządzonego w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji. Fakt sporządzania tego uzasadnienia na formularzu nie stanowi jakiegokolwiek usprawiedliwienia dla, w istocie, całkowitego odstąpienia od oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie w zakresie zarzutu popełnienia czynu z art. 288§1 k.k.

W świetle powyższego skarga nie mogła zostać uznana za zasadną.

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[as]